

røde garde

AVIS TIL RØD UNGDOM

NR. 2 1976 PRIS KR. 2,-

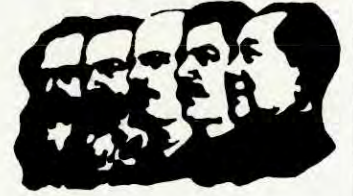

**BLI MED I
RØD UNGDOM!**

RØDE GARDE

Avisa til RØD UNGDOM
Boks 2046
Grunerløkka, Oslo 5.

Postgiro 20 60 68.
Abonnementspris kr.20,- pr.år.
RØDE GARDE kommer ut
med 9-10 nr. pr. år.
Redaktør og ansvarlig utgiver:
Erling Maartmann-Moe.

Angola avslører supermaktenes fredsbløff

Hendingene i Angola den siste tida er et klart bevis på at supermaktenes prat om fred og avspenning i verden er en kjempebløff. Krigen i Angola er ingen frigjøringskrig lenger: Det som har skjedd er at frigjøringskampen er blitt vendt til en borgerkrig der USA og Sovjet står bak og trekker i trådene.

Sovjet har aldri gitt noen virkelig støtte til frigjøringskampen mot Portugal, tvert i mot så har Sovjet øst mye mer penger inn i Angola etter at frigjøringsbevegelsene kom til enighet om en avtale som sikret samarbeid i januar. Dette hadde bare en hensikt: Hisse til borgerkrig for å få innpass for sine interesser. Situasjonen nå er at Sovjet gjennom Cuba har over 10 000 soldater i landet, sjøl har Sovjet over 1000 »rådgivere», (les offiserer og eksperter).

USA på sin side har øst milliarder inn for å demme opp for Sovjets innflytelse, og pressa på for å få bl.a. Sør-Afrika til også å blande seg inn. At

USA nå er omtrent helt handlingslamma i Angola-konflikten er et nytt bevis på at USA er på tilbakegang overfor Sovjets offensive og aggressive planer.

I det dette skrives rapporterer avisene om militære seire for MPLA. Hva slags »seier» vil det være om MPLA midlertidig klarer å oppnå kontroll over store deler av landet? Vil de være det angollesiske folkets seier for nasjonal frigjøring? Nei, en »seier» for MPLA nå er, uansett MPLAs ønsker og hensikter, en »seier» som hviler direkte på russiske bajonetter, og den vil bare kunne opprettholdes ved sosialimperialismens hjelp og støtte. Folket i Angola vil ikke oppleve noen nasjonal frigjøring før det har samla seg og kasta både den gamle kolonialismen, og supermaktene og deres medhjelpere ut av landet for godt.

Supermaktene har sine villige klakkører for sin krigshissing også i Norge. Med en gang det er klart at Sovjet øser penger og våpen inn i MPLA, er Sosial-

istisk Ungdom og »Kommunistisk» Ungdom på pletten og foreslår at Operasjon Dagsverk skal gå til MPLA!

Dette er en grov provokasjon, og forslaget innebærer ingenting annet enn en åpen støtte til supermakta Sovjets forsøk på å slå seg inn på det afrikanske kontinentet for alvor. Dette sier mye om SU og KU: De er straks villige til å tre til som tjenere for Sovjets aggressive planer overalt i verden, og i likhet med sosialimperialistene sjøl prøver de å dekke seg under prat om »frigjøring» og »sosialisme».

Men fakta viser noe ganske annet: Krigen i Angola er en borgerkrig, satt i scene av supermaktene for å tjene supermaktens interesser. Det er dette SU og KU har gitt sin støtte til, ikke til frigjøring for Angolas folk.

**KAMP MOT DE TO SUPERMAKTE-
NETENES KRIGSHISSING!**

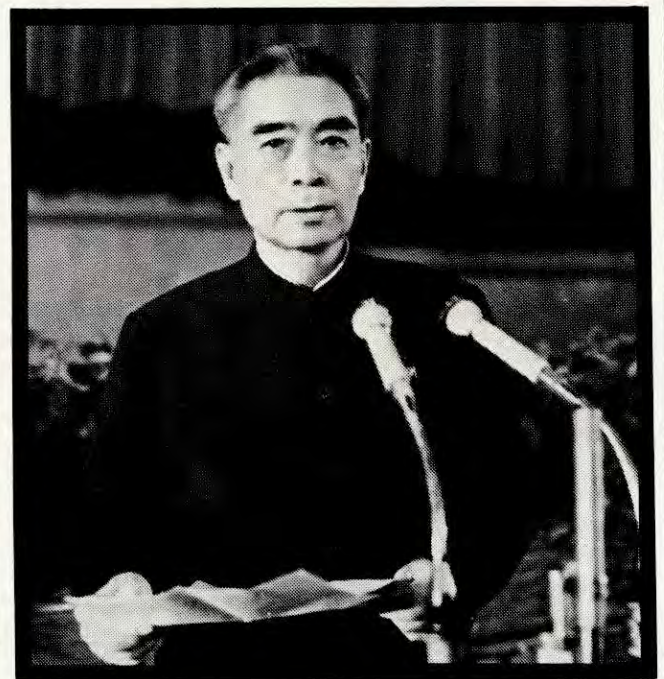
CHOU EN-LAI

Den 8. januar døde Chou En-lai, 78 år gammel. Meldinga om hans død har blitt mottatt med dyp sorg av kommunister, progressive og venner av Kina over hele verden.

Helt fra ungdommen av var Chou En-lai en aktiv revolusjonær. Han ble medlem av Kinas Kommunistiske Parti i 1922, mens han virket i Europa. Han ble raskt leder for den Europeiske avdelinga av Kinas Kommunistiske Ungdom. Han spilte en ledende rolle i revolusjonen i Kina fra 1924–27, var aktiv som en av lederne i den lange marsjen, og var helt siden opprettinga av den Kinesiske folkerepu-

blikken i 1949 statsminister. Under den store proletariske kulturrevolusjonen var Chou En-lai ledende i å bekjempe Liu Shau-chi's revisjonistiske linje. Helt fram til sin død fortsatte han sitt revolusjonære arbeid, på tross av sykdom. I erklæringa fra KKP's sentralkomite, den permanente komiteen i den Nasjonale Folkekongressen og Statsrådet i folkerepublikken Kina, heter det bl.a.:

«. . Vi må vende vår sorg om til styrke. Hele Partiet, hele hæren og hele folket må lære av kamerat Chou En-lais proletariske revolusjonære ånd og hans edle revolusjonære egenskaper . . .»

1.MAI: Ungdommen krever arbeid nå!

Det er kort tid til 1. mai, og det er på tide å starte forberedelsene til store og slagkraftige 1. mai-markeringer over hele landet. 1. mai har spilt en stor rolle i å bygge opp en ny progressiv bevegelse i Norge, som har brukt dagen til å reise kampen mot DNA/LO-ledelsens klassesamarbeid og mot supermaktene USA og Sovjet. Dagen er gjenreist som en kampdag for arbeidsfolks interesser.

Hvorfor er 1. mai viktig? Fordi det at tusener av

satse som aldri før på å slå klassekamptogene.

Hvilke saker er viktig i år? Situasjonen preges av den økonomiske krisa. Bedrifter blir nedlagt. Arbeidsløsheten er større enn noe år etter krigen. Tusener av ungdommer går nå uten arbeid. – Mens denne situasjonen krever kamp satser DNA/LO-ledelsen på et kriseforlik ved tariffoppgjøret. De stiller »krav» som fører til at real-lønna går ned. – Regjeringa på sin side satser på tiltak som skal skjule arbeidsløs-

med staten. Dette gjør de mens Staten truer yrkes-skoleelevene med rasing av fagutdanninga, og reiser forslag som innskrenker de demokratiske rettighetene på skolene.

Det er mange ting å ta opp, men hvorfor gå i tog 1. mai? 1. mai har alltid hatt stor betydning for arbeiderklassens kamp. Den er en markering av klassens styrke, hvor en oppsummerer de kamper som har foregått og stiller paroler for tida framover. 1. mai er en slags

tomater og tåregassgranater, mens foreldrene stiller hjemme i hagen.

Etter at klassekamptogene begynte å vokse fram har det alltid gått to tog 1. mai. DNA/LO-ledelsen forsøker å gjøre dagen til en støttetdag for sitt klassesamarbeid. I år kommer de til å følge opp hetskampanjen fra i høst med rabiate angrep for å hindre folk å slutte seg til klassekamptogene. Dette må vi ta alvorlig. Vi må avsløre hetsen, og møte den med å få med oss tusener på tusener i gatene.

SV-ledelsen har alltid hatt problemer med hva de skal gjøre 1. mai. Som regel har de havna i samme tog som Aspengren og Bratteli. Men mange ærlige medlemmer av SV har likevel gått i klassekamptogene, fordi de har sett hvem som tar opp arbeidsfolks krav på en skikkelig måte. Vi må jobbe for at de fortsetter med det.

Det er nok av ting som skjer og mange saker å ta opp på 1. mai. For all progressiv ungdom som ønsker en 1. mai på klassekampens grunn er det bare å sette igang å diskutere hvilke saker som må markeres i år. Hvordan er situasjonen for ungdommen på stedet ditt? Er folka i klassen din forbanna på Schönbergkomiteens rasing av fagutdanninga? Vil det bli permitteringer der du jobber? Sånne ting må med. Men store tog kommer ikke av seg sjøl. Den eneste måten å sikre det på er at alle progressive ungdommer går sammen om å danne 1. mai-komiteer. Mobiliseringa må starte nå hvis du skal få med deg mange fra skolen eller arbeidsplassen din. Bli med og sørg for kraftige markeringer av ungdommens krav!

Fra 1. mai i Harstad i fjor.

arbeidsfolk og ungdommer over hele landet går i 1. mai-tog viser størrelsen, bredden og kravene til den progressive bevegelsen. Når 10-tusener går under paroler som retter seg mot DNA/LO-ledelsen, så viser det at pratet om samarbeid og måtehold er iferd med å bli avslørt. Når tusener av ungdommer roper »Ungdommen krever arbeid NÅ», så viser det at regjeringa farer med løgn, når de snakker om den gunstige situasjonen. Dette er en trussel mot DNA/LO-ledelsen. De er livende redde for at de ikke skal få utføre jobben sin: Å hindre folk i å sloss. Derfor vil de i år

heten, istedfor å gi ungdommen muligheter til arbeid.

Ute i verden preges situasjonen av kampen mot supermaktene USA og Sovjet. De stiller seg i veien for 200 miles fiskerigrænse. I Angola har de greid å splitte enheten mellom frigjøringsbevegelsene og starte en borgerkrig. Og selv om enkelte prøver å glemme det: Tsjekkoslovakia er fremdeles okkupert av Sovjet.

For ungdommen er kampen i interesseorganisasjonene viktig. UH og AUF prøver å gjøre YLI og NGS til pampesorganisasjoner for samarbeid

levende veggavis, som viser bredden i folkets kamp.

I 1889 tok arbeiderne seg fri fra jobben for å kreve 8-timers arbeidsdag. Før krigen demonstrerte kommunistene mot krigsfare og fascismen. I de seinere årene har Faglig 1. maifront-tog over hele landet vist den økende kampviljen til arbeiderklassen, kvinnene og ungdommen.

Også borgerskapet syns 1. mai er viktig. De er livredde for at tusenvis av arbeidsfolk skal gå ut på gata for å demonstrere for sine krav. Derfor stiller borgerungene opp med råtne

Intervju med Helge Øgrim, formann i Rød Ungdom

« det er tid for organisering

Rød Ungdom har satt i gang en vervekampanje for kraftig å øke organisasjonens medlemstall. Vi spør formannen i Rød Ungdom, Helge Øgrim, hva som er bakgrunnen for denne vervekampanja.

— Vi mener kort og godt at Rød Ungdom i dag er for liten i forhold til de oppgavene vi står overfor, og ikke minst i forhold til de mulighetene vi har til å vokse og bli en virkelig masseorganisasjon.

For å ta det siste først. Rød Ungdom er i dag i klar framgang og har et jevnt tilsig av nye medlemmer, men det går for sakte. Svære deler av ungdommen har vært aktive i kampen mot EEC, for solidaritet med de indo-kinesiske folkenes kamp, i streikestøttebevegelsen. Veldig mange ungdommer regner seg som revolusjonære, og sympatien med Indo-Kina, Albania og Kina er større enn noen sinne. I Norge er det vi som har stått i spissen for denne kampen blant ungdommen, og det er ingen andre enn vi som står for den samme linja som f.eks. de kinesiske og albanske kommunistene. Allikevel er det klart at vi i alt for liten grad har klart å organisere alle som sympatiserer med marxismen-leninismen. Vervekampanja er en offensiv for å utnytte disse store mulighetene.

For det andre, men ikke mindre viktig: AKP(m-l) trenger en mye større ungdomsorganisasjon enn det Rød Ungdom er nå. Dette tar vi som en stor utfordring. ML-bevegelsen i Norge er i klar framgang, men med den raske utviklinga av klassekampen nasjonalt og internasjonalt den siste tida,

trenger Partiet et stort antall ungdommer som medlemmer i ungdomsforbundet, folk som er aktive i å føre ut Partiets politikk og som skolerer i marxismen-leninismen i Rød Ungdom.

— **Hvem kan bli med i Rød Ungdom?**

— Jeg vil heller si det på en annen måte: I Norge finnes det titusener av ungdommer som sympatiserer med AKP(m-l) og Rød Ungdom, støtter vår linje i den konkrete klassekampen, og regner seg som revolusjonære. Alle disse *bør* bli med i Rød Ungdom.

Opptakskravene i Rød Ungdom og AKP(m-l) er forskjellige fordi Rød Ungdom er en masseorganisasjon. Det er vår oppgave å samle flest mulig revolusjonære ungdommer i våre rekker, og gjennom kamp og skoloring å utvikle

oss til dyktige kommunister med tida. Rød Ungdom er ikke en eliteorganisasjon, men en masseorganisasjon for ungdom.

Mange tror at det stilles svært høye krav for å bli med i Rød Ungdom. Dette tror jeg vi delvis har bidratt til sjøl ved ikke å være offensive nok i å spørre alle som sympatiserer med oss om de vil bli medlem, og virkelig vise at vi ønsker dem som medlemmer. Dette er en feil hos oss sjøl som vervekampanja tar sikte på å rette opp. Vår linje i vervekampanja er at alle som

sympatiserer med oss kan og bør bli medlemmer. Vi forlanger ikke noe spesielt skoleringsnivå, at folk skal være beleste og kunne svare på alt mulig for å bli med. Tvert i mot så tror vi at det beste stedet folk kan lære mer å utvikle seg politisk er i organisasjonen, gjennom aktivt politisk arbeid og skoloring under Partiets ledelse. Det er dette som er Rød Ungdoms oppgave: Å fostre en hel hær av unge kommunister som kan bli dyktige kjempere i revolusjonen og i klassekampen i dag.

— **Hvorfor kommer vervekampanja akkurat nå?**

— Alle ser at klassekampen blir hardere både internasjonalt og i Norge. Supermaktene rivaliserer i Angola og over hele verden, streikebevegelsen vokser i styrke og AP/LO-toppens angrep på klassebevisste arbeidere og kommunister i samme takt. Kort sagt: Det er ei tid for å slutte rekkene tettere sammen, det er ei tid for organisering. Og ikke bare for organisering for de konkrete kampkrava, men for revolusjon.

Den marxist-leninistiske bevegelsen både i Norge og ellers i verden er i framgang, se bare på kampene i Spania og seieren i Kambodsja f.eks. Dette vitner om at stadig flere innser nødvendigheten av å ta generaloppgjør med borgerskapet og imperialismen gjennom den sosialistiske revolusjonen.

For å klare dette må vi være sterke, og for å være sterke må vi være mange. Vi veit at mange, flere og flere, støtter vår linje for revolusjon, mot supermaktene, mot

klassem samarbeid. Men det er av avgjørende betydning at disse ikke bare støtter oss, men at de blir med i organisert arbeid i denne kampen. Kommunister mener i motsetning til borgerskapet at politikk ikke er til for spesialister, men for all vanlig ungdom. Vår organisasjon, Rød Ungdom, er til for all revolusjonær ungdom, og det er av avgjørende betydning for

Helge Øgrim.

revolusjonen i Norge at flest mulig er med i den *organiserte* kampen.

I denne sammenhengen representerer f.eks. Sosialistisk Ungdom ikke noe alternativ. Skal en organisasjon som støtter supermakta Sovjet, kaller Indira Ghandis fascisme for sosialisme, kaller Portugal og statsoppkjøp i Norge for sosialisme, og i tillegg er så udugelig at den ikke engang klarer å utgi en egen avis, kunne kalles for noe revolusjonært alternativ? Det mener i alle fall ikke vi, og vi tror SUs utvikling har vist at det mener ikke annen progressiv ungdom heller.

Når det gjelder AUF så er det en rein papegøyeorganisasjon for ledelsen i AP og LO som bare fortjener arbeiderungdommens forakt og avsky. Denne situasjonen gjør det mer nødvendig enn noengang før at all revolusjonær ungdom samler seg om den organisasjonen som representerer framtida for ungdommen i Norge, nemlig Rød Ungdom.

— **I den siste tida har borgerskapet satt i gang en voldsom hetskampanje mot marxist-**

lenistene, kaller oss for udemokratiske, for diktatur osv. Kommentarer?

— Ja, vi er for proletariatets diktatur, og sjøl kan jeg ikke tenke meg noe mer demokratisk enn at det store flertallet, arbeiderklassen og den allierte, reiser seg for å styrte den lille klikken som herskerklassen utgjør for å gjøre slutt på krig, utbytting og fattigdom. Dette kaller de diktatur fordi de veit at de da vil bli fratatt sin makt og sine privilegier. Spørsmålet står sånn: Skal mindretallet undertrykke flertallet, eller skal flertallet opprette sin egen stat og sitt eget demokrati og undertrykke den gamle herskerklassen? Vi er for det siste, for proletariatets diktatur og ingenting er mer rettferdig og demokratisk enn dette.

Grunnen til at hetsen kommer er to: Borgerskapet er herja av krise og har enorme problemer, og ml-bevegelsen er i framgang. Derfor føler de sin makt trua, og med rette. Vi tror ikke at det var ei vervekampanje borgerskapet mest hadde ønska seg og venta seg midt i denne hetskampanja deres.

— **Tror du vervekampanja vil lykkes?**

— Jeg er ikke i tvil om det. Men to ting er viktige for at vi skal klare denne oppgava. For det første at vi gjør opp med våre feil i vervearbeidet, går aktivt ut og gjør det klart at vi ønsker all revolusjonær ungdom som medlemmer, tar opp diskusjoner og klargjør tvil og motsetninger.

Men ikke mindre viktig er det at alle de som sympatiserer med AKP(m-l) og Rød Ungdom tar alvorlig på spørsmålet om organisering, henvender seg til oss og kritiserer oss hvis vi ikke raskt kommer og tar opp spørsmålet om medlemsskap. Vervekampanja må vi dra sammen, sympatisører og medlemmer, og da er jeg overbevist om at vi skal klare denne målsettinga og fortsette å drive et stort vervearbeid i hele den tida som kommer.

VENNER AV RØD UNGDOM!**vi har en verden å vinne**

Røde Garde har slått av en prat med to nyinnmeldte jenter i Rød Ungdom. Det er Marit (21) og Siri (19). Marit jobber i Oslo Sporveier, og Siri er kontorassistent.

R.G.: Dere er begge to nye medlemmer av Rød Ungdom. Kan dere si litt om hvordan dere ble medlemmer, og om hvilke ting dere lurte på før dere ble med?

Marit: Da jeg ble med i Rød Ungdom, hadde jeg faktisk betraktet meg som sympatisør helt siden jeg jobbet sammen med mange kommunister i kampen mot EEC. Ennå jeg støttet fullt opp om politikken til ML-bevegelsen, kviet jeg meg lenge for å bli medlem. Det var spesielt to grunner til dette.

Den ene grunnen var at jeg var redd for å miste all sjølstendighet som medlem. Jeg likte å stå utafør bevegelsen, og å ta standpunkt til hver enkelt sak. I dag mener jeg at

en slik holdning er helt gal å ha. Vi som er enige i politikken til Rød Ungdom, må føle ansvar for organisasjonen. Dette gjør vi best ved å bli med på å utvikle politikken, og være med på å diskutere oss fram til enhet. Jeg har hele tida jobbet aktivt i Kvinnefronten. Her så jeg tidlig nødvendigheten av organisert kamp. Det var bra å være med i en front, hvor jeg sjøl var med på å streke opp de linjene jeg mente var riktige for kampen. Men jeg visste også at kvinnene aldri kan bli frigjort under kapitalismen. Jeg var for sosialisme. Etter hvert ble det mer og mer vanskelig å forsvare passiv støtte til Rød Ungdom.

En annen ting som gjorde

at jeg ikke ble medlem før, var at jeg liksom syntes jeg burde vite «alt». Jeg brukte masse tid til å lese all verdens bøker, som jeg ikke skjønte så mye av. Vi kommunister går i mot det å se på politisk arbeid som noe som er forbeholdt spesialister. Dette mener jeg er viktig. Den korte tida jeg har vært medlem har jeg lært utrolig mye mer enn på de årene jeg satt for meg sjøl og leste.

Ungdom som støtter Rød Ungdom i det de ser vi gjør på skoler, arbeidsplassen osv., og som vil kjempe for sosialisme, skal ikke være redde for å bli medlemmer. Diskusjonene er ikke slutt når en er blitt med i Rød Ungdom, tvert i mot!

Siri: Jeg kommer fra en arbeiderfamilie, og tidlig tok jeg stilling for arbeiderklassens kamp og mot de som har makta i landet vårt. Men det var lenge bare enkeltsaker

jeg tok stilling til. Jeg syntes politikk var vanskelig, og noe som ikke helt angikk meg. På skolen, der jeg gikk, var det bare Rød Ungdom og Unge Høyre som gjorde noe. Med andre ord: det var bare Rød Ungdom som stod for en aktiv kamplinje mot de reaksjonære. Jeg tok mye stilling for Rød Ungdom ut fra dette.

Etterhvert lærte jeg mer om politikken til Rød Ungdom. Jeg hørte om proletariatets diktatur og om at den eneste måten å nå sosialismen på er gjennom en revolusjon. Dette skremte meg ikke. Tvert i mot syntes jeg det hørtes helt riktig ut. Det som en tid skremte meg fra å organisere meg, var at jeg syntes alle Rød Ungdommere var så flinke til å diskutere, og det var ikke jeg. Jeg trodde ikke jeg skulle komme til å tørre si noe på møter. Jeg er sjølsagt ikke helt kvitt sjenanse og usikkerhet i dag, men nå veit jeg at Rød Ungdom trenger meg som medlem. *Min person* spiller også en rolle i kampen. – Det var en spesiell sak som gjorde at jeg innså dette.

Det var da jeg deltok i den anti-fascistiske aksjonen mot nazistene i Oslo. Det var den første store aksjonen jeg var med i. Her så jeg nødvendigheten av å kjempe sammen med andre anti-fascister, og ikke å gå aleine å bare vite hva som er riktig og galt. At jeg deltok i aksjonen betydde noe i kampen mot fascismen. Jo fler som deltar i en slik aksjon, jo mer slagkraftig blir den. Etter denne aksjonen ble jeg medlem av Rød Ungdom. For det stiller seg jo på samme måte i kampen for sosialismen.

Bare proletariatets diktatur kan sikre arbeid til alle, og full utnyttning av naturressursene. Her fra jordbrukskommunen Tachai i Kina.

ne!

All ungdom som er mot undertrykking – mot kapitalisme og imperialisme – og som er for sosialisme, må bli med oss i Rød Ungdom. «Vi har en verden å vinne, og ikke en time å miste», sier den store arbeiderdikteren, Rudolf Nilsen, i et dikt. Dette er en viktig sannhet. Sjøl mente jeg først at jeg måtte gå på Rød Ungdom studieforsirkel før jeg kunne bli medlem. Men det er ikke nødvendig. I dag går jeg på en slik studieforsirkel, fordi jeg vil lære mer om f.eks. klassekamp og imperialisme. Likevel er jeg bare glad for at jeg allerede er med i Rød Ungdom, og at studieforsirkel ikke fikk meg til å vente!

R.G.: Vil dere til slutt si noe om hva dere synes om aktiviteten i Rød Ungdom.?

Marit: Borgerskapet framstiller det som om det er umulig for vanlig ungdom å bli med i Rød Ungdom. De sprer løgnen om at du da må bryte med det miljøet du er i, med kameratene dine, og at du ikke får tid til annet enn politisk arbeid. Men i virkeligheten er Rød Ungdom en organisasjon som forsvarer flertallet av ungdommen sine interesser, og det er også en organisasjon der all ungdom som støtter vår linje, støtter kampen for revolusjonen og sosialismen, kan bli medlem. Sjølsagt skal vi beholde kameratene våre, og ikke bryte med miljøet vårt. Og sjølsagt har vi fritid som all annen ungdom.

Men vi er ingen organisasjon av papirmedlemmer. Vi slåss for revolusjon, og trenger aktive medlemmer!

Siri: Det er mange som tror

at politisk arbeid består i lange, kjedelige møter og endeløse diskusjoner. I Rød Ungdom har vi alltid et mål med diskusjonene våre. – De skal føre oss videre i kampen for sosialismen. Diskusjoner er nødvendige for å sikre demokratiet i organisasjonen. Alle medlemmer skal være med på å utvikle politikken vår. Det er ikke kjedelig. Men å være med i Rød Ungdom er ikke bare å sitte på møter å diskutere. Vi står på stands og jobber med aksjoner. Vi driver internasjonalt solidaritetsarbeid og driver interessekamp for ungdommen.

Som nyinnmeldte medlemmer av Rød Ungdom vil vi til slutt si til all uorganisert progressiv ungdom:

Bli med oss i Rød Ungdom i kampen for revolusjon i Norge!

Det finnes intet alternativ til Rød Ungdom!

Fra 1. mai i Oslo i fjor: Borgerpøbel og fascistere har kasta røykbomber mot toget.

itjino kjem ta seg sjøl

Like før jul var Heradstveit igjen frampå med et hetsprogram mot kommunistene på TV. Her hevda SVeren og tillitsmannen Kjell Fiskerud bl.a. at marxist-leninistene dreiv med politisk arbeid 24 timer i døgnet.

Hvorfor sprer han denne løgnen? Borgerskapet prøver å spre en myte om ml-bevegelsen som går ut på at en må være en mellomting mellom supermenneske og gal for å være med i organisert arbeid, at det å bli med omtrent betyr at en må slutte å spise og sove. Dette gjør de fordi ml-bevegelsen har framgang, og for at de er redde for at

flere skal slutte seg til.

Men sjølsagt er vi aktive, og hvorfor? Vi slåss mot klasse-samarbeidet i fagbevegelsen, for ei riktig linje i ungdommens interesseorganisasjoner, mot fupermaktene. Vi har satt oss store mål: Vi vil forandre verden, styrte borgerskapet og knuse imperialismen. Vi slåss mot en sterk fiende som ikke vil gi fra seg makta frivillig, en fiende som er godt organisert. Derfor må også vi være godt organisert, mange og sjølsagt må vi være aktive.

Derfor: La ikke borgerskapets løgner hindre deg i å bli med i kampen!

Røde Garde kommer i tida framover til å ha faste kultursider. Der vil vi ta opp bøker, plater, filmer, viser, dikt og stoff om andre kulturaktiviteter. Vi oppfordrer folk til å sende oss ting de har laga, anmeldelser og innlegg om kultursaker.

Pedro Faura

»MANIFESTO» heter ei plate som er spilt inn av den spanske revolusjonære visesangeren Pedro Faura. Han er medlem av den spanske folkelige kunstnerunionen og av FRAP, og er tvunget til å leve i eksil.

På denne plata gir Pedro Faura et bredt og levende bilde av forholda før det spanske folket under fascismen, og av den kampen som føres under ledelse av FRAP og PCE(m-l). På plata finner vi viser til de innsatte i det politiske fengselet i

Madrid: Carabanchel, til alle som jobber i illegalitet, om kvinnes, ungdommens og arbeidernes kamp. Mange av tekstene er laga av den revolusjonære poeten Miguel Hernandez som døde i fascistenes fengsler under den spanske borgerkrigen 1936–39. Pedro Faura har sjøl satt melodi til mange av visene, og er på plata akkompagnert av bl.a. spansk gitar. Det medfølger et teksthefte på spansk og tysk, men såvidt vi veit arbeider MAI med å lage en norsk oversettelse. Tekstheftet inneholder også

et intervju med Pedro Faura som er tatt opp i høst.

Vi vil anbefale denne plata på det varmeste: Den er et flott eksempel på revolusjonær kultur, og skildrer

folket og kampen mot fascismen med stor entusiasme og kjærlighet. Overskuddet av plata går til FRAP, og den kan bestilles fra MAI.

TRETTIÅRA OMIGJEN

Nabon min han Gundersen er førtidspensjonert.

No kjem han stadig over til oss og vil diskutere

Kan dokker tru mæ når æ sei det som det e

No e det tydelig ka krisa føre te

Stadig fleire miste jobben

no har vi trettiåran omigjen.

Ref: Gundersen han e gammel han har så mye erfaring støtt kom han fram med spådoma som ingen av oss trudd Før gikk vi rundt og syntes han var en gammel raring no forstår vi ka han meine med at godværet e slutt.

Æ sei det itj for å skrem dokk men det e tydelig tegn i tida.

USA og Sovjet

dem true fra kver sia

Kan dokker tru mæ når æ sei det som det e

No e det tydelig ka krisa føre te

Dem ruste opp og love fred

No har vi trettiåran omigjen

Ref:

Æ ser det står i avisa

nazistan dukke fram igjen

Arbeidsfolk som sloss mot krisa

blir møtt med vold fra brune menn

Kan dokker tru mæ når æ sei det som det e

Vi kan da itj bare sitt i ro og la det skje

Vi må hindre at fascistan

gir oss førtiåran omigjen

Ref:

Vers.

am D A

Na-bon min han Gundersen er før-tids pensjo - nert

am D A am

No kjem han stadig o - ver te oss og vil disku - lere kun dokker tru meg

C D am C D am

når a sei det som det e' No er det ty - de - lig ka krisa fø - re te'

C D A E A

stadig fleire miste job - ben no har vi tretti - åran om i gjen

Refr.

Gundersen han er gammel, han har så my - er - fa - ring støtt kom han fram med

E A D A E

spå - dom me som ingen av oss trudd. Før gikk vi rundt og syntes han

E D A E A E

var en gammel ra - ring no forstår vi ka han meine med ut go' da ret er slutt.

Ederpill

am C D am

Vi må hindre at fa - sistan gir oss førti åran

A

om - i gjen.

(tekst og mel. Petter Næss)

1. mai 1929 forbød den sosialdemokratiske politisjefen Berlins arbeidere å demonstrere. Det var klart at 1. mai-demonstrasjonen ville bli en kraftig manifestasjon for kommunistenes klassekamplinjje og mot sosial-

gjennomføringa av illegalt arbeide, om hvordan stadig flere arbeidsfolk innser hva sosialdemokratiet virkelig er og slutter seg til kommunistenes rekke. Boka forteller om 1. mai-historie som arbeiderklassens

Rød Front Berlin 1929

demokratiets svik. Men kampdag, og om de rike tradearbeiderne lot seg ikke kuesjonene klassekamplinja de gjennomførte sin demonstrasjon – og ble møtt av væpna politi. 1. mai 1929 arbeiderklassen, og at borgermyrda sosialdemokratiet 33 arbeidere i Berlin.

Denne boka er et slag i trynet på alle som hevder at sosialdemokratiet ledere er en del av arbeiderbevegelsen. Den har mye å lære oss om hvordan sosialdemokratiet kan ty til fascistiske metoder for å holde arbeiderklassen nede, om nødvendigheten og

*Klaus Neukrantz:
Rød Front, Berlin 1929
Proletärkultur,
Gøteborg 1973*

Streik i 1881 og 1970

To bøker om arbeiderklassen sine streiker treng ny omtale. Det gjeld Per Sivles »Streik» som Oktober Forlag har gjeve ut, og »Sauda! Streik!» av Tor Obrestad som har kome i billegutgave på Gyldendal.

Per Sivle skriv om trelastarbeidarane i Drammen og deira streik i juni 1881. Han

skildrar motsetninga mellom arbeidarar og borgarskap, og korleis militæret er ein reiskap for borgarskapet – det vert sett inn militære mot dei streikande og ein arbeidar vert drepent. Boka kom ut første gang i 1891, og har vorte kalla Noregs første arbeidarroman.

Tor Obrestad tek som Sivle utgangspunkt i ei verkeleg hending: Omnshusarbeidarane i Sauda sin streik i juni 1970. Boka syner korleis dei sosialdemokratiske fagforeningspampane freister å øydelegge streika, og inneheld mykje nyttig stoff for andre som kjem ut i streik.

Bøkene er lettleste og spanande – dei bør lesast av mange!

Per Sivle: Streik
Oktober forlag
Tor Obrestad: Sauda! Streik!
Lanternebok, Gyldendal

Ei bok om et stort folk

skriver forlaget Oktober om »Vår egen jord» ei samling Vietnamsiske noveller. Boka forteller om det vietnamsiske folkets kamp mot franske kolonialister og mot USA-imperialismen. Den forteller om terror og undertrykkelse, men først og fremst om befolkningas hat mot imperialistene og deres lakeier og, om hvorfor det Vietnamsiske folkets kamp måtte føre til seier.

Det er ei bok til å bli redd av. Fordi den skildrer terroren mot et kampvillig folk så klart at en blir nødt til å tenke: Slik er imperialismen. Dette kan også hende hos oss.

Men aller mest er det ei bok til å bli glad av. Fordi den med all mulig tydelighet slår fast at et lite land kan beseire et stort. At når et folk fylt av kampvilje og hat mot angriperne samla kaster seg ut i folkekrigen, da er ingen makt sterk nok til å beseire det.

Boka peker framover mot den dagen alle folk på jorda kan si med stolthet i stemmen: Vår egen jord!

*Vår egen jord
Noveller fra Vietnam
Oktober 1975*

GRASS

heiter eit blad for ungdom som kjem ut i Sandefjord. I desembernummeret finn vi mellom anna artiklar om Amtmannens døtre, Praktikantenes landsorganisasjon og bladet Uredd. Ellers synest vi ikkje alt er like bra, men dette diktet om dialektar gjeld mange skuleungdommar:

DE SOM HAR MAKTA EIER OGSÅ SPRÅKET

Jeg sa: fævlane
fuglene sa lærerinna
Jeg sa: beine
løpe, sa lærerinna
Jeg sa: pælane
støvlene sa lærerinna
Jeg sa: bilær, båtær, sykklær
hun sa: biler, båter, sykler –
med er!
sånn stæler de språket fra
meg
ord for ord.

ANGOLA- offer for supermakter

Angola står i dag midt oppe i en blodig og ødeleggende borgerkrig. Etter at de tre frigjøringsbevegelsene i landet hadde oppnådd en enhetsavtale i januar -75, begynte Sovjet å pumpe inn nytt og moderne militærutstyr til en av frigjøringsbevegelsene, MPLA. På denne måten klarer Sovjet å så splittelse. Frigjøringskrigen mot Portugal blei forvandla til en styrkeprøve mellom supermaktene USA og Sovjet - Angola blei ei slagmark for imperialismen. Det var dette Tanzanias president Julius Nyerere, tenkte på da han i en tale ved Oxford universitetet nylig sa: »Folket i dette landet (Angola, vår anm.) betaler nå prisen for å ha bukket under for taktikken til dem som ønsker å herske over andre gjennom å splitte dem.»

»AVSPENNING» - EN STOR BLOFF

De to imperialistiske supermaktene USA og Sovjet pumper nå penger og militært utstyr inn i Angola. USA gir støtte til de to frigjøringsbevegelsene FNLA og UNITA, mens Sovjet har satsa på MPLA. Dette er ikke ut-

trykk for hverken proletarisk internasjonalisme som Sovjet hevder, eller at USA er på så god fot med FNLA/UNITA. Tvert imot har flere amerikanske talsmenn i Afrika uttrykt bekymring over sitt lands støtte, for »lederne for alle frigjøringsbevegelsene sier jo de er sosialistiske!»

Nei - supermaktsinn-

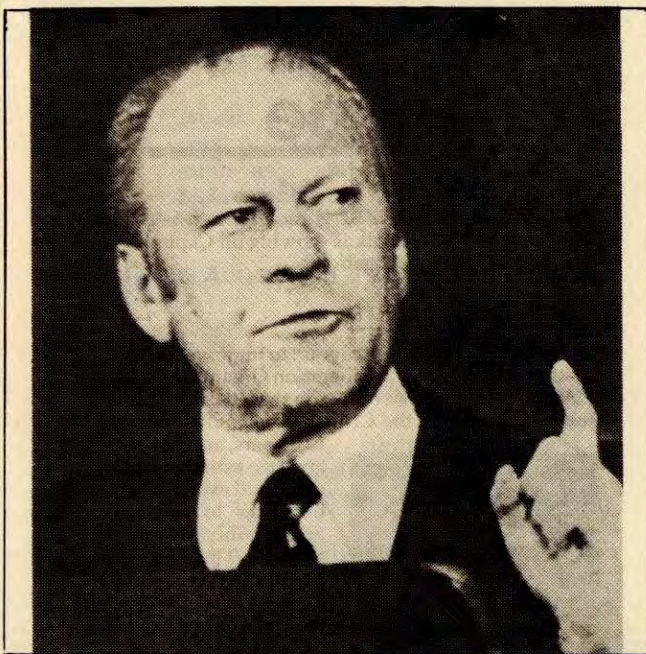
blandinga betyr bare at USA og Sovjet kjemper mer og mer desperat om verdenshegemoniet. Mens de snakker høyt om »avspenning», er realiteten at de to kjemper innbitt om å ta fra hverandre eller skaffe seg nye innflytelsesområder. For å oppnå dette, tramper de på små nasjoners blod og lik - som i Angola.

ANTI-IMPERIALISTISK MOTSTAND MOT SOVJET I AFRIKA

Vestlig presse hylar om de »kommunistiske» MPLA og de »vestlig orienterte» FNLA og UNITA, og får ikke Angolababalen på noen som helst måte til å gå opp. En dag spekuleres det over gledelige tegn til »forsoning» etter en leder i Pravda, mens vi dagen etter leser om høylydt forbauselse over at Sovjetiske forbauselse over at Sovjetiske krigsskip er på vei nedover Afrikakysten. Borgerpressa er derimot flinke til å skjule at det eksisterer en virkelig anti-imperialistisk motstand mot begge de to supermaktene

blant de afrikanske statene. Her er et par eksempler som viser at en slik opposisjon virkelig eksisterer. Først gir vi ordet til Zaires utenriksminister på toppmøtet i OAU: »Russland er et imperialistisk land. Det deler Afrika på midten. Dere er kolonialister og rasister, presis like dårlige som sørafrikanerne. Dere russere kommer som imperialister liksom amerikanerne. I det øyeblikket vi holder toppmøtet sender dere Sovjet flåten nedover Angolas kyst. Dere forsøker å påvirke dette møtet. Det er sovjetisk kanonbåtdiplomati. Det er en fornærmelse mot Afrika. Hva dere russere vil er å anvende det angolesiske folkets blod for å etablere en base for deres flåte i Atlanterhavet.»

Så Zambias president, Kennet Kaunda: »Under Afrikas sjølstendige historie er dette første gangen tusentalls av regulære soldater og tungt avansert militær utrustning har blitt ført inn for å få ett eneste politisk parti til makta og for å tjene en

es spill

Sovjetiske båter losser lastebiler på havna i Luanda.

stormakts interesser. Dette er en trusel mot hele det afrikanske kontinent.»

Når vi så føyer til at Mosambik, som på tross av sovjetisk våpenstøtte i sin egen frigjøringskamp, i dag kritiserer Sovjet for at «de trenger seg for tett innpå oss» og advarer Angola mot å stole på Sovjet, er det klart at den konsekvente anti-imperialismen med kamp mot begge supermaktene er i ferd med å vinne stor oppslutning i frie afrikanske stater.

SU – BEKREFTER SIN POSISJON SOM STØTTE-SPILLER FOR SOSIAL-IMPERIALISMEN

At SV's ungdomsforbund, SU har skilt lag med de mest Moskvatro revisjonistene i KU, har som vi spådde ikke ført til at det er oppstått en »progressiv, anti-imperialistisk» organisasjon og en sosial-imperialistisk støtteorganisasjon. SU har før tatt standpunkt for sosial-imperialismen gjennom bl.a. passiv støtte til okkupasjonen av Tsjekkoslovakia og støtte til fasciseringa i India og Portugal. Angola viser enda tydeligere at SU er støtte-spillere for de nye tsarene i Kreml. Ikke nok med at SV's presse stort sett tier ihjel

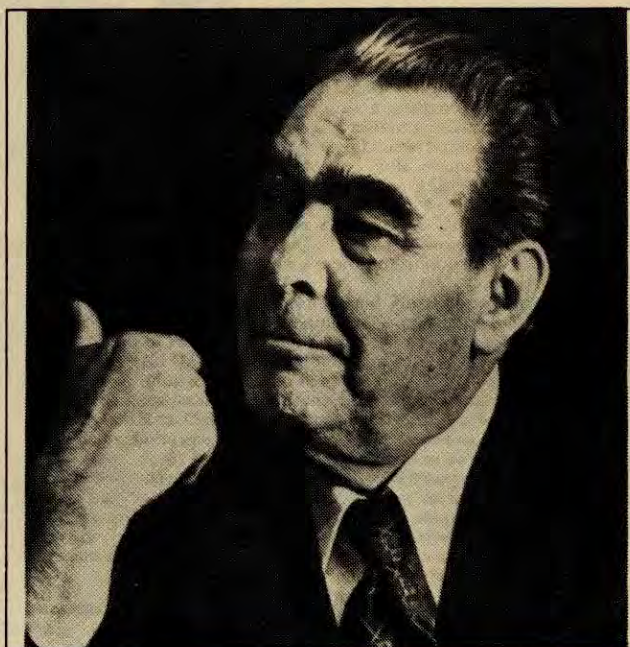
Angolakonflikten og trykker flåsete leserinnlegg som sammenligner de stolte internasjonale brigadene i Spania med leiesoldater fra den sosialimperialistiske vasallstaten Cuba – til alt overmål har nå SU forslått at Operasjon Dagsverk skal gå til MPLA! SU vil at norske gymnasiaster åpent skal ta standpunkt for supermakta Sovjets krigsherjinger i Angola. Dette er ikke noe annet enn avskyelig og bør fortelle folk som fortsatt ser på SU som »progressiv og

anti-imperialistisk» en hel del. SV er et lojalt instrument for sosialimperialismen!

KINAS HOLDNING

Konsekvent proletarisk internasjonalisme blir alltid forvrengt i borgerlig presse, og Kinas holdning i Angola konflikten utgjør ikke noe unntak. I Norge er det den borgerlige, revisjonistiske pressa som har gått i spissen for å sverte og juge om Kinas korrekte Angolapolitikk. Revisjonistene påstår at Kina har slått seg i lag med det rasistiske Sør-Afrika i støtte til FNLA og UNITA. Dette er løgn fra ende til annen. Kinas holdning til Angolaspørsmålet er slik: Så lenge frigjøringskampen fra Portugal pågikk med nasjonal uavhengighet som mål, ga Kina støtte til alle frigjøringsbevegelsene. Denne støtten stoppa imidlertid øyeblikkelig da frigjøringsbevegelsene som en følge av supermaktsinnblandinga begynte å kjempe mot hverandre. Kina stiller seg i dag i rekka av nasjoner som oppfordrer til enhet mellom frigjøringsbevegelsene for å slutføre kampen for nasjonal uavhengighet og krever full tilbaketrekning av alle utenlandske tropper.

Som så mange andre nasjoner har erfart vil også det angolesiske folket forstå at det er nytteløst å støtte seg på supermaktene for å oppnå frihet. Løsninga for Angola ligger i å løsrive seg fra imperialistisk innblanding og forene seg i kampen mot all imperialisme, for nasjonal uavhengighet.

3.VERDEN-SPALTA

Anti-imperialistisk Komite for 3. verden har som hovedmålsetning å drive et aktivt solidaritetsarbeid med den kampen de undertrykte folkene i 3. verden fører mot imperialismen med supermaktene USA og Sovjet i spissen.

Folkene og landa i den 3. verden er drivkrafta i kampen mot imperialismen. Den væpna frigjøringskampen i Afrika, Asia og Latin-Amerika blir stadig trappa opp. Siste skudd på stammen er bl.a. FRETILIN på Øst-Timor og FPOLISARIO i »Spansk Sahara». Samtidig skjerpes rivaliseringa mellom supermaktene, de sloss om hver bit jord sånn som i Angola. Imperialistene møter også motstand på andre områder. Landa i den 3. verden har på »statsplan» slutta seg stadig tettere sammen mot sin felles fiende. De krever råderett over sine ressurser, utvidet fiskerigrenser og kontroll med havbunnen, nedlegging av utenlandske baser osv. Sjøl om historia har lært oss at den væpna frigjøringskampen er den eneste veien et folk kan gå for å frigjøre seg helt fra imperialismens åk, er denne kampen en viktig kraft mot imperialistene.

Vi som er anti-imperialister har plikt til å trappe opp solidaritetsarbeidet med den 3. verden; spydodden i kampen mot imperialismen med supermaktene USA og Sovjet i spissen. I tillegg veit vi at rivaliseringa mellom supermaktene skjerpes. Norge kan sjøl en gang i framtida bli skueplassen for en imperialistisk krig. Da trenger vi sjøl støtte. Solidaritetsarbeidet innebærer også at vi vil høste et hav av erfaringer om hvordan kampen føres og vil bedre forstå den internasjonale situasjonen.

Komiteen bygger på lokalgrupper rundt om i landet som bestemmer den politiske linja og hovedoppgavene for fronten. Vi oppfordrer deg til å bli med i en av disse

forts. s. 18

Krisa i den kapitalistiske økonomien rasar i Noreg som i resten av den kapitalistiske verda. Fabrikkar vert nedlagte eller innskrenkar, arbeidarar vert permitterte eller oppsagte, og staten vert nytta av monopola til å berge profitten. Nyland Mek. Verksted i Oslo er ei av dei bedriftene som er ramma av krisa, og der arbeidarane har permisjonstrusselen hengande over hovuda. Røde Garde har snakka med ein ung arbeider som jobbar på Nyland for å høyre korleis stoda er nå.

– Verkstadindustrien nasjonalt og internasjonalt er verst utsatt for krisa. Der kan ein sjå dei tydelegaste resultatane, supertankarar og oljeplattformar som ligg i opplag. Det er heilt klart at Nyland er i krise. Dette kjem av at Nyland først kasta seg inn i olje»eventyret» og sa frå seg ei heil rekkje med andre ordrar som reparasjonar og liknande. Krisa ville ha kome uansett, men på grunn av spesialisering er Nyland særst òmfindleg og vert ramma særst hardt.

Nyland har problem med ordrane. I fjor sommar vart det kjent planar for innskrenkingar og permitteringar. Situasjonen har ikkje forandra seg sidan då. Det er berre sikre ordrar ut året, for einstilte avdelingar berre eit halvår fram. Dette står i rak motsetning til det einstilte revisjonistar og sosialdemokratane seier om at krisa er over. Det dei gjer er å spreie illusjonar.

Det som er viktig å merke seg, er at Aker-konsernet er villige til å ofre Nyland og Bergen Mek. fordi dei ikkje gjev nok profitt. Det vert investert i nye verkstadar innanlands og det vert investert utanlands fordi det der er meir profitt å hente. På Nyland vert det ikkje investert, og det vert snakka om å redusere kapasiteten på einstilte

avdelingar som til dømes reparasjon og motorbygging.

– Det har vore snakk om statsovertaking på Nyland. Korleis ser du på det?

– Klubbformannen her har uttalt i Dagbladet at han er for statsovertaking. Han har og sagt at han ser på dette som i samsvar med jern & mets formålsparagraf om sosialisme. Dette syner at revisjonistar og sosialdemokratane ser på statsovertaking som sosialisme. Dette er å spreie illusjonar i arbeidar-klassen: »når den kapitalistiske staten tek over, så vert det straks sosialisme.» Mange veit frå erfaring at slikt er tull. Ein kan sjå i statsbedrifter som tele- og postverket korleis staten driv hardhendt rasjonalisering og kor hard lønsundertrykkinga er på jernverket.

Folk ser stort sett klart at statsovertaking ikkje er sosialisme, det fører ikkje til at arbeidarane får styringsrett over bedrifta og produksjonen. Arbeidarane får heller ikkje noko å seie over sitt eige arbeidsmiljø.

Derimot er det klart at me får ein sterkare og meir

VERT NY OFFER FO

LAND EIT R KRISA?

sentralisert fiende å sloss mot, ein fiende som er godt organisert, har store økonomiske middel og eit voldsapparat.

Ein viktig ting å merke seg, er at sosialdemokratar og særleg revisjonistar er *prinsipielt* for statsovertaking. Dei stiller aldri spørsmål om det er til fordel for arbeidarklassen eller ikkje. Det som er tilfellet på Nyland, er at revisjonistar og sosialdemokratar vil ha staten til å overta ein del av Akerkonsernet, som Aker sjøl vil verte kvitt. Aker får ikkje *maksimal* profitt frå Nyland og dei ser på det som ei last i framtida. Derfor er det i tråd med det monopolkapitalen vil om staten tek over. Staten rår nemleg over stor kapital som må til for på sikt å gjere Nyland meir profitabel.

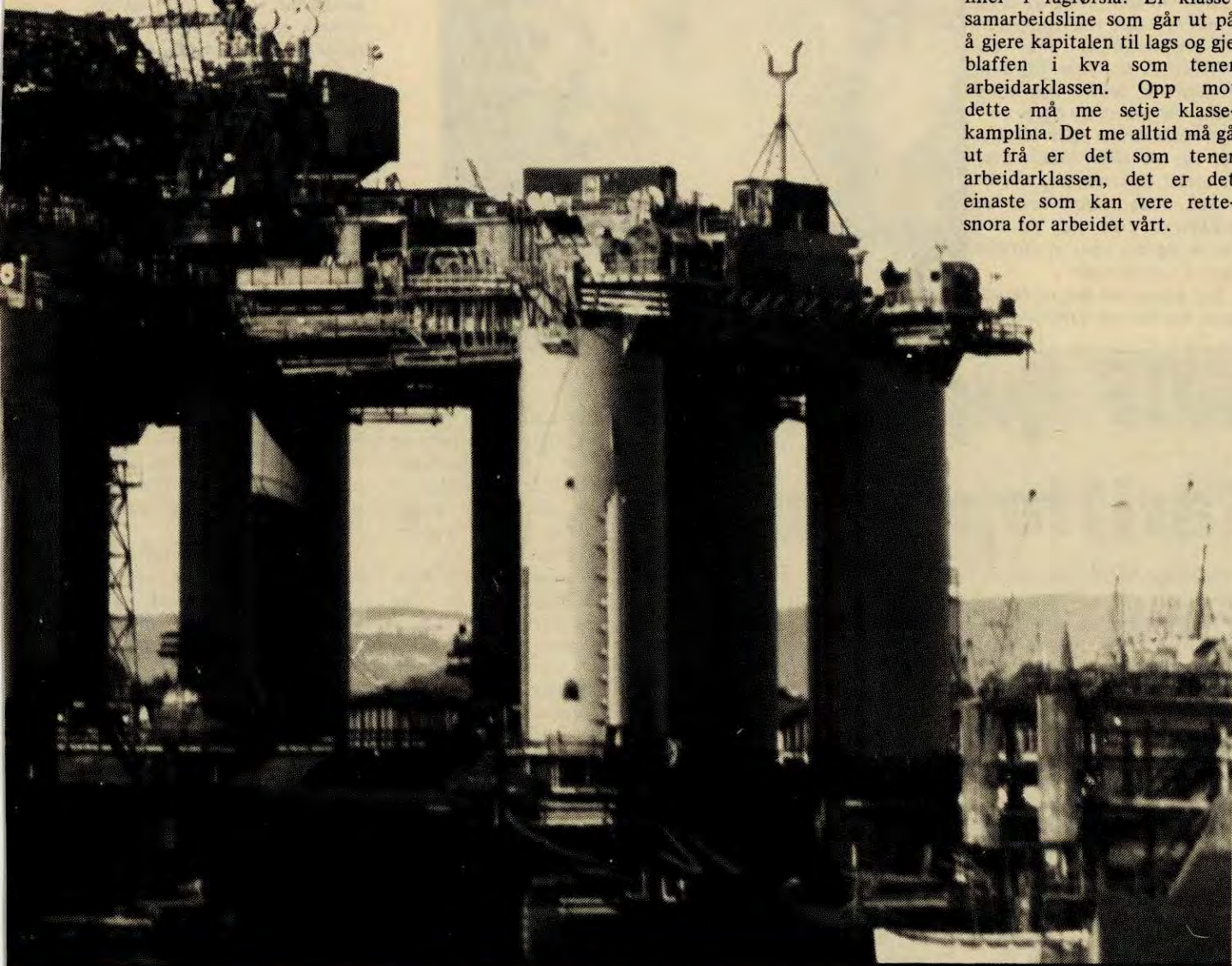
Dette er den eine sida med revisjonistane og sosialdemokratane sin politikk. Den andre sida er ein følge av dette. Dei mobiliserer ikkje til kamp mot krisa. Og i den grad dei snakkar om krise, så er det om statsovertaking. Dei

spreier illusjonar om at krise ikkje er så farleg og om »vår venn staten».

Klassesamarbeidet til revisjonistane skin ikkje berre gjennom i synet på staten. Dei går og med på krisetiltak frå monopolkapitalen. På Nyland har dei vore med på tilsetningstopp og delvis tilsetningstopp. Medan me må kjempe for å halde på dei arbeidsplassane som finns, så gjev dei faen berre dei oppnår kortsiktige tilfredstillingar.

Dei går reservasjonslaust med på omskoleringar og liknande. I ein krisesituasjon går kapitalen til åtak dei ikkje tør i »vanlege» tider, fordi dei veit det er mange arbeidslause som gjerne vil ha jobb. Ein ting leiinga på Nyland nett har gjennomført, er at folk får åtvaring etter 3 dagar skoft. Tidlegare var det etter 7 dagar. Dette har revisjonistane og sosialdemokratane teke opp i klubben, sjøl om det er svært mange som er forbanna på det.

Alt dette syner at det er to liner i fagrørsla. Ei klassesamarbeidsline som går ut på å gjere kapitalen til lags og gje blaffen i kva som tener arbeidarklassen. Opp mot dette må me setje klassekamplina. Det me alltid må gå ut frå er det som tener arbeidarklassen, det er det einaste som kan vere rettesnora for arbeidet vårt.

stå på dei lokale krava

Telefonsentralmontørane var ute i den lengste og hardeste kampen det førre tariffoppgjeret. Etter ein lang kamp med stor støtte utanfrå klarte dei vinne gjennom med mange av krava sine. Røde Gardé har prata med Bjørn Tørhaug som er telefonsentralmontør for å høyre kva dei legg opp til ved oppgjeret nå, og kva han meiner om stoda nå.

– Det som er viktig nå er oppgjersforma. I og med at oppgjeret nå er både samordna og kombinert vert det svært små generelle tillegg. Tillegga i den pakka som kjem vert delt mellom arbeidsskøparane og staten. At staten skal «gje» tillegg vil seie at arbeidsfolk sjøl skal betale sine egne lønningar.

Medlemmane vil heller ikkje få noko å seie ved oppgjeret. Når avstemmingane skal vere felles vil ei lita forening som vår drukne heilt i den store potta. På grunn av dette vert dei lokale krava særskilt viktige. Det var på slike lokale krav me gjekk til streik på. Derfor er det viktig at folk som har skikkelege krav står på dei. Det er på det viset at ein kan klare å oppnå noko.

Dei krava me har er blandt anna kravet om etterbetaling

som me var ute i kamp på sist. Andre ting er kravet om lik arbeidstid for funksjonærar og arbeidarar og retten til sjøl å bestemme overtida.

Arbeidarar må ikkje la seg skremme av krisa slik AP legg opp til. Me må stille krav ut frå den situasjonen me er i, ut frå at det ikkje er me som skal betale krisa.

Eg syns det er verdt å

merke seg dei perspektiva dette oppgjeret syner. Det er ei innføring av Skånlandutvalget sine idear samstundes med at AP/LO prøver å skjule kor dei kjem frå. Spelet til AP/LO vert jo godt avslørt når Skånland sjøl seier at dette oppgjeret gjer noko å tenke på for framtida.

Heile opplegget vert særskremmande når ein ser det i samanheng med det Blucher

og gutta hans står for om korporatisme og næringsting. Innhaldet er jo det same som det AP/LO legg opp til.

I den siste tida har det vore ei rekkje med suspensjonar. Det grovaste er suspensjonen av styret i Sosiale Etaters Forening. Desse angrepa har ein klar samanheng med tariffoppgjeret.

AP/LO toppen er livredde for for-eningar som står på ei kamp- line og forsvarer rettane til medlemmane. Om dei klarer å knekkje kampvillige foreningar, vil dei få eit lett spel til oppgjeret. Også vår forening har vore utsatt for åtak frå forbundet. Det er same lina: knekk dei kampvillige.

Ein kan jo sjå på SV i denne samanheng. Sjøl om det i Ny Tid vert gneltra litt mot suspensjonar, så er det slik at SVarar einskilde stader går i spissen for suspensjonar.

Til slutt vil eg berre understreke at me ikkje må la oss gripe av mismot og gje opp på grunn av oppgjersforma. Folk må jobbe med dei lokale krava, gjere dei så gode som råd er og så stå på dei. Det er slik ein kan klare å oppnå noko.

Bjørn Tørhaug

AUF Ijuger om tariffoppgjeret

Papegøya AUF står fram. Når LO-toppen gir henne frø og seier «samordna oppgjer», så gjentar papegøya føyeleg «samordna oppgjer». I Arbeiderungdommen nr. 12-75 er det ein artikkel som fortel at LO-toppen handlar etter ønske frå medlemmane, når dei legg fram kravet om samordna oppgjer og dei andre krava til tariffoppgjeret. Ein slik påstand har ikkje noko med sanninga å gjere i det heile. Me skal ta for oss nokre av påstandane.

«Samordna oppgjer er eit krav frå medlemmane» seier

AUF. Dette er ei loddrett løgn. Det har aldri vore noko avstemming om kva form oppgjeret skal ha. Omlag 1500 AP-tru folk har «diskutert» oppgjersforma. Desse er knapt ein promille av dei fagorganiserte. Dette er det LO-toppen får til «stort fleirtal for kombinert oppgjer». Det som er klart er at ei heil rekkje foreningar og klubbar har fatta krasse vedtak mot samordna oppgjer.

Dette samordna og kombinerte oppgjeret er ikkje eit forsøk på å smugle Skånland inn baktøra skriv AUF fromt.

Og dette skriv dei utan å ha eit einaste argument for påstanden sin. Noko rart er det ikkje. Dette oppgjeret er så likt det som Skånlandutvalget i si tid foreslo, at Skånland sjøl har uttalt: «Oppgjeret nå er noko å tenke på for framtida!»

Eit av argumenta frå AUF er reine idiot-logikken. Dei skriv om forbundsvis oppgjer: «På den negative siden kommer spørsmål om solidarisk lønnspolitikk. Skal de sterke forbundene ta ut det de klarer, mens de mindre får tilsvarende mindre, eller skal en gi like tillegg til alle.» Innhaldet i dette sprøytet er at om jern & met. skulle få eit tillegg, på til dømes 30 %, så skulle desse pengane på ein mystisk måte verte overført frå tildømes tekstilindustrien, slik at arbeidarane der ikkje kan få noko tillegg!! At alle

får same tillegget ved samordna oppgjer er berre halve sanninga. Det AUF ikkje seier er at alle får like låge tillegg, fordi tillegga vert bestemt ut frå kva dei minst lønsomme næringane vil betale.

AUF prøver å bløffe og seier at krava vert bestemt av medlemmane og at LO-toppen gjer det medlemmane seier. Om det skulle vere slik, så skulle det generelle tillegg vere ein stad mellom 25 og 30 %. Det LO-leinga går inn for er knapt nokre få prosent.

Det ein kan trekke ut av artikkelen frå AUF, er at dei gjer sitt beste for å få arbeidarklassen til å betale den krisa me nå er oppe i.

Kvinneåret er forbi, men kvinnene held fram i kampen sin, til trass for at mange freista nytte kvinneåret til å uskadeleggjere kvinnekampen.

Kvinneåret, kva vil vi hugse det for. Jo, m.a. som det året då det vart nedlagt flest kvinnearbeidsplassar i Noreg og det året då DNA og SV stod fram med sitt svik overfor

arbeiderkvinnene — den nye abortlova. Men vi vil også hugse 1975 som det året då kvinnene på Våler gjekk til kamp mot staten og bedriftsleiinga. Desse kvinnene viste at det einaste som nytta var å ta sakene i eigne hender og gå til kamp. Desse kamperfaringane skal vi bygge vidare på. Og all støtta desse kvinnene fekk ga oss også ein viktig

lærdom: solidariteten er eit mektig våpen.

Erfaringane frå Våler vert viktige for kvinnene i Noreg i dag og i tida som kjem. Den kapitalistiske verda er inne i den alvorlegaste krisa på mange, mange år. Vi står overfor fleire arbeidsplassnedleggingar og stor arbeidsløyse. Og vi veit at kvinnene vert hardest ramma. For at det skal valde

monopolkapitalen minst mogleg bry å sende kvinnene tilbake til kjøkkenbenken, vil dei ta til hjelp ein kvinnefiendtleg ideologi, dei vil få folk til å tenkje at det er heilt riktig og nødvendig at kvinnene er heime og steller barna.

8. MARS: Kvinnene må reise kampen mot krisa

JENTER TIL KAMP — 8. MARS SKAL VI SEI KLART IFRÅ

Vi vil ikkje vere monopolkapitalen sin reservearme. 8. mars har dei siste åra vorte markert over heile landet, i år vil markeringa av dagen verte sterkare enn tidlegare. Siste året har undertrykkinga av kvinnene gitt seg så mange, mange fleire tydelege utslag enn åra tidlegare.

8. mars har lange tradisjonar som kampdag. Dagen vart innstifta til minne om arbeidssker i New York som gjekk til kamp for kortare arbeidsdag og høgare lønn. Arbeiderkvinnene sine krav er dei som må stå i sentrum 8. mars, også i år. Kampen mot krisa, mot nedlegging av arbeidsplassar, mot permitteringar, oppseiingar og arbeidsløyse må prege dagen. Og for dei unge jentene som enno ikkje er ferdig med skulen

eller som kanskje enno går arbeidslause vert kravet om arbeid viktig — det er dei unge jentene som hardest vert ramma av arbeidsløyse.

Men 8. mars er ikkje ein dag som berre vert feira i

Noreg. 8. mars er ein internasjonal kampdag. I dag veit vi at kvinnene i 3. verda seier at det ikkje vert tale om noko kvinnefrigjering før imperialismaktene er kasta ut av landa deira. Skal ikkje vi stå

saman med den 3. verda i kampen mot imperialismen? Sameleis veit vi at for Spania sitt folk og særskilt for Spania sine kvinner betyr fascismen blodig undertrykking, vi skal stå saman med det spanske folket i kampen mot fascismen.

8. mars skal vi vise at kvinneåret ikkje greidde å ta kampgløden vekk frå kvinnene — og at ingen har greidd å ufarleggjere kampen vår. På skular, på arbeidsplassar, på gatene der skal vi sei ifrå:

KAMP MOT KRISA OG ARBEIDSLØYSA

SOLIDARITET MED 3. VERDA SINE FOLK I KAMPEN MOT IMPERIALISMEN

FULL STØTTE TIL DET SPANSKE FOLKET SIN KAMP MOT FASCISMEN

FORTSATT KAMP FOR SJØLBESTEMT ABORT!

Fra 8. mars i Porsgrunn.

Unge arbeidere på Svalbard

VEKK MED AK

LONGYEARBYEN, Røde Garde:

I år er det femti år siden Svalbard-traktaten som ga Norge råderetten over Svalbard ble underskrevet. Det har vært mye ståhei i forbindelse med jubileet. Kongen, statsministeren, tre stortingskomiteer og et kobbel av journalister har vært oppom øyriket i nord for å kikke på forholda. Regjeringa har lagt fram ei stortingsmelding om Svalbard, og i midten av desember var saka oppe i Tinget. »Stortinget har nå trukket opp retningslinjene for vår fremtidige Svalbard-politikk», heter det i Aftenposten som lover gull og grønne skoger: »Dette innebærer betydelige forbedringer for innbyggerne på øygruppen, hvis intensjonene blir fulgt opp med konkrete forslag.» Sånn har det vært pratet før, uten at noe særlig har skjedd. Men nå må den norske staten handle for å stå imot det sovjetiske presset mot Svalbard.

»EN NY GIV – »

Alle stortingspolitikere er skjønt enige om at det trengs »en ny giv for Svalbard». Men av gammel vane trur de at det holder å sitte på baken i Oslo og stokke kortene. Da tar de feil. Det finnes en joker i kortleiken. Det er arbeiderklassen på Svalbard. Ingen andre enn arbeidsfolk i Longyearbyen kan virkelig forsvare de nasjonale interessene der oppe. Og en ny generasjon Svalbard-arbeidere begynner nå å reise seg til kamp mot utbyttinga, dårlige boforhold og sosiale forhold og et skarpt klasseskille. Røde Garde har snakket med noen av de unge arbeidere i Longyearbyen.

Fra arbeidet i gruva.

Vi møtte fem gruvearbeidere fra Stor Norskes Gruve 3, alle i alderen 21 til 23 år: Åsmund, Gudmund, Svein, Børre og Lars.

– Ledelsen i Longyearbyen Arbeiderforening er ikke noe videre stemt for å slåss mot akkordsystemet. Det blir sagt at flertallet er for akkord. Hvordan ser dere på denne saka?

– Akkordjaget fører til et beinhardt tempo. Det går også utover sikkerheten. Og akkorden splitter folk. Dessuten er det ikke så mye å tjene på den. Vi burde kunne ta ut ei like stor fastlønn i måneden.

– Mange nede på fastlandet trur at dere tjener voldsomt her oppe?

Åsmund: – Det er veldig varierende hva en gjør i timen. Sjøl er jeg kutter på ei strosse. I tillegg til fastlønna på 15 kroner timen kan jeg greie 20 kroner. Men da må vi jobbe som djevler. Og kommer vi for høyt, får vi bare avslag i prisen pr. tonn kull vi driver ut. Hadde det ikke vært for Svalbard-skatten, at en bare betaler snaue ti prosent i skatt og folketrygd, kunne en like gjerne dratt hjem. Hvis det

hadde vært arbeid å få der, da!

– Hva trur dere vil skje når staten tar over aksjemajoriteten i Store Norske?

Lars: – De statsansatte her har et Svalbard-tillegg på 10 000 kroner i året. Vi må kreve noe liknende. Og vi må slåss for bedre velferdsforhold. Tomannsrom på brakkene må vekk, vi må få bedre oppholdsrom – her er mye som kan rettes på. Men viktigst er det at vi får noe å si over oss sjøl. Longyearbyen er som en militærleir.

Åsmund: – Ja, en blir behandla som en speunge. Mens funksjonærene har privilegier. Ta dette med spriten. Funksjonærene og de statsansatte kan få så mye de vil, enten ved å kjøpe fra Norge eller fikse det på »representasjon». Vi får utlevert to flasker og ei kasse øl i måneden. På kafeen er det sånn at du bare får kjøpt øl to timer på en dag som lørdagen. Det er nettopp disse forholda som er med på å skape råsupinga.

Børre: – Det snakkes mye om fylla her, og det overdrives nok. Et bedre kameratskap enn i Longyearbyen finner en ikke mange plasser. – Det finnes ei disiplinbot-ordning som virker ganske råtten. En kan bli tatt i kragen og sendt ned hvis en lager »bråk», og en kan få bot for å bryte arbeidsreglementet.

Børre: – Som nykomling i gruva er det første du lærer hvordan du skal unngå disiplinbot. Arbeidsreglementet vi får utdelt har i grunnen lite med virkeligheta å gjøre. En kar fikk bot for »ordrenekt» fordi han hadde pekt på at ei maskin var i uorden. Da blir det heller til at du velger å holde kjeft i stedet for å ta opp sikkerhetssaker.

– Det har vært mange stygge dødsulykker i Svalbard-gruvene. Er dere ikke redde

KORDEN!

for «å få fjellet i hue» når dere ligger der inne?

Åsmund: – En venner seg av med å tenke på det. Du jager på for å tyne noen kroner ut av fjellet og tenker ikke så mye på sikkerheta. Sjøl fikk jeg et steinras i ryggen i fjor sommer. Det ble kalt «uforsiktighet». Men vi hadde fått et par helt grønne karer på skiftet, og dermed var det gjort. Opplæringa som gis er ikke mye å rope hurra for. En må lære seg handlaget sjøl og blir lært opp av veteranene.

Svein: – Det å drive sikkerhetsarbeid her er mye vanskeligere enn i industrien hvor jeg har jobba noen år. Det kan ikke bli annerledes når til og med sikringsarbeidet drives på akkord. Stemplinga – det å slå opp stempler som skal holde gruvetaket oppe – drives på akkord. Og de som driver med gassmålinger og slikt får 65 prosent av akkorden. Det er klart de ønsker at det skal gå radig unna da. Protesterer du, får du ei overhøving av stigeren eller ingeniøren som spør hva en jyping som du jekker deg opp for.

I et tverrslag der jeg jobba var nødutgangen tett i over ei uke uten at noe ble gjort. Heldigvis er det lenge sida det har vært noen dødsulykker nå, men småskader er det massevis av. Og en lurert jo på når «stjernesmellen» skal komme neste gang.

Staten har sjuska fælt med sikkerheta på Svalbard tidligere – en kan bare tenke på at Gerhardsen & Co. måtte gå av etter Kings Bay-ulykka. De har vel lært nå. Men vi må holde staten i øra når de tar over.

– Foreningsledelsen sier at det er mye passivitet og dårlig framnote. Gidder dere ikke bruke foreninga?

Gudmund: – Jeg har stilt på alle møtene. Men der blir det stort sett servert ferdig-

pakka løsninger. Det har aldri blitt mant til kamp. En får inntrykket av at foreninga og Store Norske liksom spiller ball i hatt. Er det noe rart at en blir passivisert av slikt? I tillegg blir en så sliten og sløv av jobben at det er et ork mange ganger å greie å gjøre noe annet enn bare å ete, sove og jobbe.

Lars: – Jeg har også stilt på alle møtene – uten å ha fått noe særlig ut av det. Hva som trengs er vel at vi som er unge ikke mister kampgløden, at vi setter oss bedre inn i tariffen og slikt. Driver en slags studier.

– Dere har jo ikke en gang lov til å sympatistrike?

Lars: – Nei det står i avtalen vår. Og det er helt spesielt for Longyearbyen at vi ikke en gang har rett til å støtte andre arbeidsfolk som er i kamp. Men hvis et flertall skulle gå inn for streik, så streiker vi vel. Jeg trur at staten skal få oppdage at det ikke er en gjeng klasse-samarbeidsvillige folk her oppe som en kan gjøre hva en vil med.

– Dere får ha lykke til i kampen med å gi Svalbard «en ny giv»!

Et sjokk for jubileums-generalen

Makan til ståhei som det var på Svalbard i forbindelse med feiringa av 50-årsjubileet har det nok aldri vært. Fyrstikker ble plukket opp, trapper polert med stålull. Konge og statsminister var jo ventendes. 14. august var den store dagen, den store FRIDAGEN.

Fra «Svalbardposten» sakser vi følgende intervju med personalsjef Rolf Røberg i Store Norske, selveste jubileums-generalen: »En forutsetning var at alle skulle ha fri denne dagen. Nåja, ikke alle. Noen måtte nødvendigvis jobbe. Mat skulle lages og serveres, transporter være i sving hele dagen. Men for gruber og uteanlegg skulle det være fridag – basert på at dagen skulle innarbeides ved skiftpågang søndag 10. august. Eftersom det nærmet seg den aktuelle innarbeidingsdag viste det seg at stemningen slett ikke var for slik innarbeiding. Sterke krefter var i sving for å arbeide mot en slik ordnig.

– Kom det som et sjokk på deg Røberg da avstemningsresultetene viste praktisk talt full enighet blant de ansatte om ikke å innarbeide 14. august ved pågang søndag 10.?

– Ja, det kom som et sjokk.»

Kommentarer overflødige, utover denne: Arbeidsfolk i Longyearbyen jobbet inn fridagen. Mot 100 prosents overtidsbetaling.

klipp & kommentar

still Bergesen for retten!

»Berge Istra«-forliset har igjen satt skarpt søkelys på redernes gambling med sjøfolks liv på havet. Rasjonalisering, uholdbare sikkerhetsbestemmelser ombord, og dårlig redningsutstyr har gjort at nettopp sikkerheta er et av de viktigste kampkrava for sjøfolk.

Hele tida mens det pågikk leting etter båten prøvde ledelsen i Bergesen-rederiet å konstruere teorier som var fordelaktige for dem sjøl, at båten ikke kunne ha forsvunnet, at det var vulkanutbrudd o.l. Siden Bergesen-rederiet ikke sjøl er villig til å si hva det egentlig mener om denne saka, har vi i Røde Garde sjøl laga et intervju som gir et riktigere bilde av sannheten om forliset. Det følger her:

RG: Hvorfor var Berge Istra registrert i Liberia, og ikke i Norge?

— Vel, det er jo et økonomisk spørsmål. Norge har jo hardere sikkerhetsbestemmelser, krav til arbeidsmiljø og lønn, så det er klart at det gir større profitt å registrere under falsk flagg. Dette selvfølgelig også p.g.a. skattemessige og finansielle hensyn. Forøvrig vil vi si at vi er glade for at pressen i Norge ikke brydde seg noe særlig om akkurat dette under forliset.

RG: Hvorfor ble det ikke satt i gang leting etter båten før etter 10 dagar?

— Man må jo si at havet er stort, og det behøver ikke bety så mye at vi ikke får signaler på noen dager. Voksne er jo vant til å klare

seg selv i vår moderne tid, så vi tenkte det ikke var så farlig. Dessuten, vi har forsikringer osv. som ikke gjør det så katastrofalt for oss om et skip eller to forsvinner.

RG: Hva betyr dette forliset for rederiet?

— Alt har jo to sider ikke sant? En båt gikk ned, og noen menneskeliv gikk tapt, men det har jo skjedd på sjøen før. For vår del vil jeg nok si at dette kan bety en rekke fordeler. For det første får vi utbetalt en klemkelig forsikringssum, båten var jo nesten ny. Dessuten: I disse harde skipsfartstider er det ikke bra å ha for mange båter, at denne gikk ned betyr at vi kan ta i bruk en vi har i opplag, og det er meget gunstig i denne så vanskelige konjunktursituasjon, sier Bergesen tilslutt.

Soldatene danner interesseorganisasjon

En konferanse med deltakere fra de fleste Aksjonsgruppene i militærleirene i Troms, vedtok rett før nyttår enstemmig å opprette en initiativkomite for interesseorganisasjon for soldatene i Troms. Komiteen skal lede og samordne arbeidet for å opprette Interesseorganisasjonen for norske soldater. Konferansen sendte ut ei pressemelding hvor det bl.a. heter: »Dette vedtaket er et historisk vedtak, et vedtak som markerer et vendepunkt i den kampen norske soldater fører for sine rettferdige krav . . . . En samlet konferanse vedtok et forslag til program for Interesseorganisasjonen som skal danne grunnlaget for diskusjonene fram til stiftelseslandsmøtet . . . . Vi vet at å bygge en interesseorganisasjon for norske soldater er riktig og rettferdig og ingen kan hindre den i å vokse fram».

Initiativkomiteen markerer et langt sprang framover for soldatene. Gjennom flere år har de drevet interessekamp i ei stats- og offiserskontrollert tillitsmannsordning. Denne ordninga binder soldatene på hender og føtter, og er derfor ubrukelig som organ å kjempe gjennom soldatenes krav i. Soldatene er ei stor gruppe som ikke lenger godtar å dikteres av stat og offiserer. Den kampen de nå fører for sjølstendig organisering blir hard og de fortjener all mulig støtte!

Skipsreder Bergesen sammen med kona til president Tito ved dåpen av »Berge Istra« i Jugoslavia.

forts. fra s. 11

gruppene, eller danne en hvis det ikke finns noen på stedet ditt. Du vil få all mulig støtte og hjelp fra oss. Materiell som kan bestilles:

— Medlemskap kr. 40 (kr. 20 for skoleelever) i året. Inneberer bl.a. abonnement på bladet »3. verden«.

— Studiesirkel på 5 brev,

kr. 15,- for alle.

— Presentasjonsflak med viktige artikler kr. 1,-

— Abonnement på »3. verden« ca. 4 nummer i år, kr. 20,-

Adresse:

Anti-imperialistisk Komite for 3. verden.
Boks. 5645 Briskeby, Oslo 2.

Postgiro 2257038.

Kontor: Uranienborgvn. 11, Oslo 3.

Kontortider: Tirs. og Fred. kl. 17 – 19.

Tlf.: 60 41 07.

DISKUSJONSINNLEGG, KOMMENTARER OG
KRITIKK KAN SENDES TIL :
RØDE GARDE, BOKS 2046, GRUNERLØKKA, OSLO

Offentlig henrettelse i India

Gjentatte ganger i høst roste SU og KU Indira Ghandis innføring av fascismen i India som et »slag mot høyrekreftene». Sammen med Bresnjev-klikken hylla de Indira Ghandi etterhvert som hun oppheva grunnloven og innførte nye lover som bare var vedtatt av henne sjøl, og etterhvert som hun

arresterte opposisjonelle. Dette skulle være progressivt, mente SU og KU.

Like før jul ble den første offentlige henrettelsen siden henrettelsen av Ghandis morder gjennomført i India. Offeret var medlem av Indias Kommunistiske Parti (m-l). Et vellykka »slag mot høyrekreftene», SU og KU?

husleieøkning for yrkesskoleelever

Røde Garde har tidligere skrevet om den kampen YLI har ført for å få ei husleie som yrkesskoleelevene har råd til å betale, på Yrkeskolens Hybelhus i Oslo. Tilslutt ble leia pressa ned i 350 kr for enkelthybler.

Nå er det varslet husleieøkning, bare 4 måneder etter

at beboerne har flytta inn, og for mange av de service-tilbud som er blitt lovt er kommet istand. For enkelthybler kommer leia til å stige med 50 kr til 400 kr.

Beboerne er misfornøyde med dette og det er startet en underskriftsaksjon som ber ledelsen trekke tilbake forslaget om husleieøkning.

nye provokasjon - sjoner fra AUF

AUF-formannen Sissel Rønbeck portretteres nesten daglig i Arbeiderbladet for tida. Mandag 19. januar lot hun seg intervjuet igjen, denne gangen om AUF »profil». Frekt slår hun fram på at AUF nå skal bli ungdommens *interesseorganisasjon* Jaså. Det kan ikke bety annet enn at AUF er mot de interesseorganisasjonene som ungdommen har oppretta, mot NGS, YLI, osv. og forskjellige lokale aksjoner og fronter, og at AUF nå har satt seg som mål å overta disse organisasjonenes funksjon. Dette er forsåvidt helt i tråd med det AUF har hevda tidligere, der de har vært mot oppretting av fritidsklubber for ungdom og i stedet foreslått at AUF skulle få penga. Nå foreslår de konkret at arbeidsløs ungdom, de bør ikke danne aksjoner og organisasjoner, nei de bør melde seg inn i AUF. Og hvorfor? AUF har lenge vist at de er i mot kamplinja i ungdommens interesseorganisasjoner, og de vil nok helst se organisa-

sjonene nedlagt slik at de kan passivisere og skaffe seg monopol på å representere ungdommen, på samme måte som de frekt kaller seg »arbeiderbevegelsens ungdomsorganisasjon». Men mon tro det ikke er et motiv til: I intervjuet står det i Arbeiderbladet: »Se på beløpene som her er i omløp – sammenlikn med de frivillige ungdomsorganisasjonenes økonomi, sukker AUF-formannen. »Det er tydelig for alle at AUF sikler etter penger, før var det mest staten og LO de tiggert hos, men nå skal de altså overta som »ungdommens interesseorganisasjon» og kreve pengene fra de organisasjonene ungdommen sjøl har bygd opp.

En ting til: Du får snakke for deg sjøl, Sissel Rønbeck. AUF har dårlig økonomi sies det, vi for vår del har i høst samla inn 150.000 til Partiets og Klassekampens rotasjonskampanje. Kanskje det har noe med den råtne politikken deres å gjøre, at dere ikke får ungdommen til å støtte opp, men i stedet må ligge etter Staten og LO?

Når sosialdemokrater «boikotter» Spania

AP/LO-toppen har oppheva turistboikotten av Spania. Franco er død og kong Juan Carlos skal være så demokratisk sies det, ennå ingen kan påvise noen forandring til det bedre, snarere tvert i mot. Den svenske LO-toppen prøvde også å slå politisk mynt på den store solidaritetsbevegelsen for de kjempende i Spania i høst, og en av de ivrigste var formannen i transportarbeiderforbundet Hans Ericsson.

Men ord er en ting, handling noe annet, og Hans Ericsson reiste i all hemmelighet sjøl på Spaniaferie med familien ved nyttårstider. Nå er han travelt opptatt med å lage unnskyldninger, og påstår at de spanske turistmyndighetene ville diskutere boikotten med han! Men det skal han få problemer med å få folk til å tro på, for Hans Ericsson lå og dro seg i en bungalow på feriestedet til – gjett?? – Den svenske arbeidsgiverforeninga! ! !

Fra en demonstrasjon i Oslo der Franco-flagget ble brent.

**røde garde
korrespondent**

YLI i Bergen: Fiasko for de rea

Lufta begynner å gå ut av den reaksjonære ballongen som prøvde å blåse seg opp i YLI i Bergens-området: Den demonstrasjonen som liksom skulle bli toppen på kranssekaka i midten av desember, endte i en dundrende fiasko for reaksjonen. Bare 180 av vel 1000 yrkesskoleelever stilte opp ennå det på enkelte skoler hadde blitt gitt fri av rektor for å delta.

Det begynte med et møte med representanter for elevrådsstyrene fra Fana, Bergen Laksevåg og Askøy yrkesskoler. På dette møtet fant de ut at de skulle arrangere en demonstrasjon under bl.a. følgende paroler: »Har YLI tjent elevenes interesser i Laksevågsaka? NEI!» og »Skal elevene bestemme i skolen? NEI!«

Elevrådsstyret på Fana sendte ut en oppfordring til elevene om å skrive seg på liste for å delta i demonstrasjonen, men ville ikke ha noe allmannamøte på saka. På Bergen yrkesskole ble demonstrasjonen nedstemt i elevrådet, og styret blei kasta. Etter at demonstrasjonsforslaget blei forkasta på Bergen, kom det gamle styret fra Ber-

gen og styret fra Fana sammen, og laget en veggavis der det het: »Vi demonstrerer allikevel» en veggavis som gjorde at de fikk mesteparten av elevene på Bergen mot seg.

På Askøy yrkesskole fikk elevene beskjed av rektor om at de kunne ta seg fri for å dra inn til byen og delta i demonstrasjonen, men hvis de ikke ble sett der, ville det bli notert som skulk! På tross av alle disse manøvrene: Et ynkelig tog på ca. 180 personer ble resultatet, sjøl om bergensavisene etterpå hevdet at det hadde vært 3-400.

Men ikke nok med det: En YLI-aktivist som delte ut

Dankert Freilem Ijuger om YLI

Vi har ikke hørt så mye fra Dankert Freilem siden han stilte opp som Unge Høyres representant på et konfrontasjonsmøte med Rød Ungdom i Drammen i fjor. Men i januar var han frampå igjen, denne gang som sjefs-hetser mot YLI i Ungdommens Radioavis. Røde Garde har tatt en prat med Ole Sortevik, formann i YLI, om dette programmet der bl.a. han ble intervjuet.

– Det var tydelig at hensikten med hans program var å skape inntrykk av at alt rakna for YLI og framstille det som om det var full forvirring og oppløsning i YLI, noe som sjølsagt er løgn. Han gjorde opptaket med meg to og ei halv uke før det ble sendt, og allikevel fikk jeg ikke anledning til å høre det etter at han hadde redigert det. Jeg fikk bare telefonnummeret hjem til han privat for å høre hva som hadde blitt med. Opptaket til intervjuet var på omtrent 15 min., mens det som ble sendt var på ca. 3. Da hadde han kutta ut en rekke dumme spørsmål som han kom dårlig ut av sjøl. Jeg spurte rett ut om jeg kunne få nevne eksempler på løgner som hadde blitt brukt mot YLI for å melde skoler ut, men det svarte han bare nei til.

– Resten av opplegget var også helt forvridd. Han leste

opp deler av mistillitsforslaget fra Fana og prøvde å lage sensasjon av at 20 skoler

Ole Sortevik.

hadde meldt seg ut siden i høst. Det han ikke sa var at tallet i fjor var 15, dette er ikke noe unormalt for YLI, det viser bare at det er diskusjon og kamp innad.

– Så kom intervjuene med

»representanter» for 3 yrkesskoler. Fra Alta, som er medlem av YLI og liksom skulle

representere medlemsskolene, ble det intervjuet en som støtta mistillitsforslaget fra Fana. Så ble folk fra Tromsø som er utmeldt og fra Bardufoss som ikke har vært medlem intervjuet. Men dette

»tverrsnittet» er ikke noe annet enn et tverrsnitt av de forskjellige taktikkene de reaksjonære bruker mot YLI. – Han prøvde også å lage »statistikk» og sa at bare 27 % av de 250 skolene som kunne bli med i YLI var medlem. Men hva er dette for noe? Det tallet dekker bl.a. landbruksskoler som skal danne egen organisasjon, og gir ikke noe riktig bilde av vår styrke på yrkesskolene som er vår hovedbase. Dessuten: YLI er en ung organisasjon, det er f.eks. bare ett år siden det ble åpna for at husflidskoler kunne bli med, så denne »statistikken» er helt løgnaktig.

– Dankert Freilem har vist seg som en løpegutt for de kreftene som ønsker å skade YLI, og i likhet med mange av de andre, kvier han seg heller ikke for å ta i bruk løgn og fanteri for å skade oss, sier Ole Sortevik.

ksjonære

lopesedler ved demonstrasjonen ble angitt til politiet av et elevrådsstyremedlem på Fana. Han fikk beskjed om at det var ulovlig, men sto og pratet med noen etterpå som spurte om de kunne få en løpeseddel allikevel. Det fikk de, og da hørte YLI-aktivisten en person bak ham spørre om han kunne få en også. Det fikk mannen, og da dro han opp politiskiltet. Minst 4 sivilpolitifolk var tilstede. Det er verdt å merke seg at ingen av elevene fra Bjørn Vike sin klasse deltok i demonstrasjonen.

Etter denne dundrende fiaskoen har lufta stort sett gått

ut av reaksjonen. Ikke en løpeseddel, ikke et initiativ har vært sett siden.

Dette viser klart at elevene avslører de reaksjonære sine løgner, og at de ikke i lengden kan få med seg folk på denne råtne politikken. Til slutt: 4 yrkesskoler har meldt seg inn i YLI siden i høst i Hordaland.

RG-korrespondent
Bergen.

Terror mot YLI-aktivister

I høst blei også terroren tatt i bruk mot YLI-aktivister. På Vefsn Yrkesskole i Nordland ble ei jente slått, sparka og trua av en reaksjonær pøbelgjeng i skolegården fordi hun forsvarte YLI.

Skolen har sist høst vært prega av sterk YLI-hets, spesielt fra enkelte lærere i klassene, pluss av elevrådsformannen. Informasjonen om YLI har vært dårlig, og derfor har en del av hetsen slått inn.

Ei jente prøvde å forsvare YLI i diskusjoner i klassen sin, med det resultat at enkelte lærere prøvde å henge henne ut. En reaksjonær mobbegjeng på skolen fant da tida inne til å angripe henne med spark og slag, med det resultat at hun fikk sammenbrudd og var borte fra skolen i over en mnd.

Men det er nå så, jenta har kommet seg og går på skolen igjen. Det som er den virkelig interessante delen av denne historia er hvordan rektor og lærerne faktisk støtter denne mobbinga. Da denne jenta var borte fra skolen etter at hun ble angrepet, så ble hun an-

befalt av rektor å slutte »fordi det var hennes politiske aktivitet utafor skolen som tok knekken på henne». Dette var løgn, tvers gjennom. Rektor, som er høyremann og står på valglista, nekter å innrømme at det finnes reaksjonær pøbel på »hans» skole, og finner derfor på sprøyt om politisk aktivitet utafor skolen. Jenta ble slått ned på skolen, og er ikke aleine om det. Mobbegjengen har slått til mot mange, ikke bare politiske aktive, men lærerne har ikke løfta en finger, tvert i mot ser det ut til at de anser denne gjengen som et brukbart redskap for å bli kvitt progressive.

Til denne saka vil vi si: Det er interessant å se hvilke metoder reaksjonen tar i bruk mot YLI-aktivister og andre progressive. Men to ting er viktige når sånt skjer: Gjør saka umiddelbart kjent blant elevene på skolen slik at elevene kan samle seg til kamp mot reaksjonen, og ta de midlene i bruk som er nødvendige for å stoppe den reaksjonære pøbelen!

Fra en demonstrasjon i Bergen til støtte for Bjørn Vike.

Initiativkomite mot Schönbergkomiteen dannet

På et møte like før jul var representanter for YLIs sentralstyre, murernes, heismontørenes og rørleggernes fagforeninger i Oslo, og lærere fra bl.a. Bærum, Sogn og Romerike yrkesskoler samla for å diskutere kampen mot Schönbergkomiteen. Telefonsentralmontørenes forening hadde ikke anledning til å

møte, men har tidligere støttet denne kampen i et vedtak. På møtet ble det diskutert hvordan kampen skulle føres, og hvordan en skulle få flere lærere og fagforeninger til å slutte seg til. Møtet munnet ut i stiftelsen av en tiltakskomite for kampen mot Schönbergkomiteen.

YLI har nå laget en plan for

denne kampen, der det i første omgang tas sikte på skolering og diskusjoner på skolene, så arbeid med å få flere foreninger til å slutte seg til, og så aksjoner fra ca. midten av april. På landsmøtet i YLI som holdes nå i månedsskiftet februar/ mars, vil det bli reist forslag til vedtak om kampen mot

Schönbergkomiteen, den viktigste kampsaka for YLI denne våren.

Forbered harde aksjoner og streiker på skolene, dette er det eneste som nytter for å slå tilbake APs forsøk på å rasere fagopplæringa!

**røde garde
korrespondent**

BLI RØDE GARDE KORRESPONDENT

»Også når det gjeld avisene våre må vi stole på at alle er med og driv dei, folkemassane, heile partiet, ikkje berre nokre få menneske som arbeider bak stengde dører». Dette sa Mao i ein tale til redaksjonsstaben i »Shansi-Suiyan Dagblad».

Dette prinsippet må også Røde Garde drivast etter skal det bli ei skarp og livfull avis som den norske ungdommen kan bruke som våpen i kampen dei fører.

Klassekampen, avisa til AKP(m-l) er ei god avis, og ein av grunnane til det er at den har lagt stor vekt på å bygge ut eit korrespondentnett. Den har sikra seg at

dersom det skjer noko viktig på ein arbeidsplass, ei usakleg oppseiing, permitteringar o.l., så vert Klassekampen med ein gong varsla om dette.

Røde Garde må også drivast på denne måten. Vi veit at det stendig skjer ting rundt omkring på skular og arbeidsplassar som er verdte og bli sett på trykk, ting som andre ungdommar kan dra nytte av i kampen sin. Å kunne vise til konkrete hendingar er den beste måten å avsløre borgardiktaturet, dei borgarlege arbeidspartia og deira ungdomsorganisasjonar.

Kva slags avsløringar er det så vi ynskjer i Røde Garde? Kan gje nokre døme på det. I

hetskampanja som har vore mot YLI ville det ha vore av stort verde for folk i YLI å kunne vist til argument som vart brukt mot organisasjonen rundt omkring på dei ulike skulane, t.d. slike løgner som at YLI si leiing ikkje er vald, at YLI støttar sprenginga av brua i Skibotn osv. Dersom vi kunna samla mange slike løgner i Røde Garde og samstundes kunna sagt kva skule desse løgnene vart brukt på, ville det vore lettare og vist at hetskampanja byggjer på løgn og demagogi.

I siste nr. av Røde Garde stod det ein kort artikkel om ein vellukka antifascistisk aksjon i Skien. Det var ein viktig artikkel. Den viste at antifascistane i Skien står sterkt, den avslørte styret i gymnassamfunnet og den avslørte SU-formannen i distriktet.

I same nr. stod det også ein reportasje om ungdomsarbeidsloysa i Fredrikstad. Arbeidsloysa skal jo helst haldast løynd for folk, så dette er eit særst viktig emne å ta opp. Dersom vi alt no hadde eit utbygd korrespondentnett kunna vi ha laga ein reportasje om arbeidsloysa over heile landet, ikkje berre om Fredrikstad. Det hadde naturlegvis vore mykje betre. Vi kunna ha varsla korrespon-

dentane våre på forehand at no ynskjer vi å lage ein reportasje om ungdomsarbeidsloysa, skriv og fortel om korleis det er på din stad.

Røde Garde ynskjer altså å bygge eit slikt korrespondentnett. For det første for å gjere avisa vår meir levande, for det andre å gjere det mogleg å gi ut avisa oftare. Når vi får rotasjonspresse vert jo det mogleg, men vi må ha skikkeleg stoff. Vi startar arbeidet med å bygge ut eit korrespondentnett no. Alle som kan tenkje seg å vere med på dette kan i første omgang ta kontakt med redaksjonen (for å gjere det enklare har vi laga ein slipp som du kan fylle ut å sende oss). Og du kan med ein gong sende oss avisutklipp, tips om forhold vi kan skrive om, skrive korte artiklar sjøl, lage intervju osv. Redaksjonen vil naturlegvis hjelpe kvar einiskild. Til no har vi planar om å lage ein bulletin til korrespondentane med tips om kva vi treng, korleis vi meiner de skal skrive osv.

Ta kontakt med Røde Garde redaksjonen, bli med på å gjere avisa til eit skarpt våpen i den norske ungdommen sin kamp mot utbytting og undertrykking, for »... ein sløv kniv sårar ingen» (Mao).

forts. fra s. 22

det andre hvordan skolene skal styres, og for det tredje vil det stikke kjepper i hjula for å drive interessekampen framover.

HVORFOR KOMMER DET NYE REGELVERKET NÅ?

Reglementet som gjelder på de videregående skolene i dag er gammelt. De blei i hovedsak lagd før interessekampen blei reist blant yrkes-skoleelever og gymnasiaster. Regla er derfor for ufullstendige til at staten skal kunne holde et fast grep om skolen og elevene. I og med at dagens regler ikke sier noen ting om skoleaviser, veggaviser, løpeseddelutdeling og allmannamøte, har de hatt til følge at der elevene har kjempa for demokratiske rettigheter har de faktisk oppnådd en god del.. Det nye regelverket kommer nå fordi

staten er nødt til å stramme inn reima for mer effektivt å hindre elevenes kamp.

KREV AT NGS TAR INITIATIVER!

Det er all grunn til å sette søkelys på NGS' arbeid med det nye regelverket. Det ledelsen har gjort til i dag er å lage en komitee for lov om videregående utdanning. Denne komiteen er leda av Unge Høyre formannen i NGS, Osmundsen, og har hittil ikke gjort noen ting bortsett fra å sende en uttalelse til KUD. Det må bli et bastant krav fra alle skoler at NGS må intensivere kampen mot det nye regelverket gjennom konkrete aksjoner!

AVVIS DET NYE REGELVERKET – ET ANGREP FRA STATEN FOR Å KNUSE ELEVENES KAMPKRAFT!

Eg melder meg som Røde Garde korrespondent

Navn: .....

Yrke: .....

Særlege interesser: .....

Adresse .....

1936: HITLER-OLYMPIADE

1980: BRESJNEV-OLYMPIADE

Nazistane tok avstand frå olympiaden i Los Angeles i 1932 fordi »uverdige og lavtstående» rasar fekk delta. I 1936 vart olympiaden arrangert i sjølvaste nazi-Tyskland! Ei storstilt mønstring for å leie folk sine tankar vekk frå krigsrustning og konsentrasjonsleirar. Men mange gjen-

Faksimilen viser et nummer av »Klassekampen» fra 1936 som oppfordrer til boikott av Berlin-olympiaden.

nomskaa dette, og det reiste seg ein folkeopinion mot at nazi-Tyskland skulle få bruke olympiaden i si teneste, i fascismen si teneste. I Noreg og i

mange andre land reiste motstanden seg. A.I.F. (Arbeidernes Idrettsforbund) gjekk i spissen for motstanden her i landet, og internasjonalt vart det oppretta ein komite i Paris, »Komiteen for forsvar av den olympiske ide», som arbeide mot at olympiaden skulle haldast i Tyskland og for Folkeolympiaden i Barcelona.

At den alternative olympiaden hadde stor støtte, viser m.a. tal på idrettsutøvarar som skulle delta, frå Noreg skulle det sendast eit forballag, ein friidrettstropp på 11, 3 boksarar og 2 tennisspelarar. 1200 idrettsutøvarar frå Frankrike skulle delta og 200 frå Sveits. Denne Folkeolympiaden, som skulle vere ei stor mønstring av antifascistiske idrettskrefter, vart diverre ikkje halden, fascistane i Spania gjorde arrangementet umogeleg.

I år er det olympiaår igjen, og det har vel dei fleste av oss oppdaga forlengst, kanskje ikkje minst gjennom reklame for forskjellige ting, ski, brus, TV osv. Det er heilt klart at det står pengeinteresser bak Olympiaden i dag, og det er også heilt klart at mange ser på Olympiaden som eit middel til å gi verda sine folk eit falskt verdsbilete, eit bilete av fred og venskapeleg kappestrid på tvers av landegrensene. Men *det* er også klart, at dersom Olympiaden nok ein gong så klart vert teken i fascismen si teneste, så kjem ein storm av protestar nok ein gong til å reise seg og folkeolympiaden i Barcelona kjem til å stå til føredøme for antifascistar over heile verda.

Ein siste apropos – Olympiaden i 1980 skal haldast i Moskva!

